

РЕШЕНИЕ

№ 27327

гр. София, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **8333** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. С. С., чрез адв. Н. Ц. К., срещу решение № 3338 от 15.07.2024 г., постановено по НАХД № 5908/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 3-ти състав, с което е изменено наказателно постановление (НП) № 23-4332-030881/15.12.2023 г. на началника на сектор ОПП – СДВР в частта на санкцията, като същата е определена на 800 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца на основание чл. 182, ал. 4, вр.ал. 1, т. 4 ЗДвП във връзка с извършено повторно нарушение по чл. 21 ЗДвП от С. С. С..

В касационната жалба се твърди, че е решението е постановено при неправилно приложение на закона, както и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Излага доводи, че АУАН и НП са издадени извън преклузивните срокове по чл. 34 ЗАНН, тъй като нарушението е извършено на 30.08.2023 г., а АУАН е съставен на 04.12.2023 г., тоест след 3-месечния срок от узнаване на нарушителя. В тази връзка поддържа, че след като информацията за нарушенията се изпраща в контролния център на следващия ден, то за АНО няма съмнение кой е извършителят още от самата дата на нарушението, поради което и на основание чл. 34, ал. 1, изр .2 пр. 1 ЗАНН не е следвало да се образува

административнонаказателно производство. Касаторът твърди, че след редакцията на чл. 182, ал. 4 ЗДвП (Държавен вестник бр. 10 от 2011 г.), наказанието за отделните хипотези в чл. 182 ЗДвП е различно. Сочи, че при новата редакция на чл. 182, ал. 4 ЗДвП за извършено повторно нарушение на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП е отпаднало наказанието лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок от 3 месеца за сметка на завишаване на размера на глобата в двоен размер. По изложените съображения моли решението на районния съд да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно, както и да бъде отменено наказателното постановление. В алтернативност моли решението да бъде отменено в частта на санкцията, с която районният съд е определил наказание лишаване от право да се управлява МПС за срок от 3 месеца на основание чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1, т. 4 от ЗДвП, като незаконосъобразно.

Ответникът – Началникът на сектор в СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ - ОТДЕЛ „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“, чрез юрк. П., оспорва жалбата като неоснователна, като подробни съображения излага в представени по делото писмени бележки. Поддържа, че решението на първоинстанционния съд не страда от сочените в касационната жалба пороци, както и че от събраните по делото доказателства безспорно се установява извършване на административно нарушение от страна на касатора. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, в случай че такова е претендирано.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, се представлява от прокурор С., който дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, XVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е частично основателна.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

За да постанови обжалваното решение районният съд е приел от фактическа страна, че на 30.08.2023 г., около 15:24 ч. в [населено място], по [улица], посока от [улица]към [улица]срещу № 200 при ограничение на скоростта от 50 км./ч., въведено с пътен знак В-26 за населено място, лек автомобил „СААБ 9 3“ с рег. [рег.номер на МПС] е превишил максимално допустимата разрешена скорост от 50 км./ч. Системата АТСС CORDON – MD1197 е заснела цитираното моторно превозно средство, като е отчела скоростта на движение от 90 км./ч., като след приспаднат толеранс от 3 %, същата е установена на 87 км./ч. На 04.12.2023 г. С. С. С. попълнил декларация по чл. 188 ЗДвП, в която е посочил, че на 30.08.2023 г., около 15.24 часа е управлявал МПС с рег. [рег.номер на МПС], в качеството си на собственик. Предвид горните данни на лицето е съставен АУАН с № 06295/04.12.2023г. за установеното нарушение. В АУАН е отразено, че нарушението е извършено в едногодишен срок от влезли в сила електронни фишове серия К № 7191420 и серия К № 7155468.

При идентична фактическа обстановка е издадено и НП №23-4332-030881/15.12.2024 г., с което на С. С. С. на основание чл. 182, ал. 5 вр. ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено

наказание глоба в размер на 800 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

При така установената фактическа обстановка районният съд е приел от правна страна, че при издаването на обжалваното НП не са допуснати нарушения на формата и съдържанието по чл. 57, ал. 1 ЗАНН. Обосновал е извод, че НП е издадено в шестмесечен срок - 15.12.2023 г. от съставянето на акта (04.12.2023 г.). Изложил е мотиви, че констатациите в НП са установени безспорно и че правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на С. С. С., след като в декларацията по чл. 188 ЗДвП е посочил, че той е управлявал автомобила в деня на нарушението, съответно авторството на деянието е доказано.

По отношение на санкцията съдът е приел, че неправилно е приложена разпоредбата на чл. 182, ал. 5, вр.ал. 1, т. 4 ЗДвП, тъй като процесното нарушение не е системно, доколкото в НП не се сочи нарушителят да е наказан с три или повече нарушения на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП. Приел е, че нарушението е повторно, тъй като в НП са посочени два ЕФ № 7191420 и № 7155468, влезли в сила на 02.05.2023 г., а процесното нарушение е извършено на 30.08.2023 г., тоест в едногодишния срок.

Решението е правилно.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда. При постановяване на обжалваното решение не са допуснати нарушения на процесуални правила. Районният съд е формирал изводите си, след като е обсъдил по делото всички доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, като е изложил мотиви по всички наведени от жалбоподателя доводи и възражения.

Не е спорно между страните, че нарушението е установено с мобилна система за контрол на скоростта, която е одобрен тип уред за измерване до 13.06.2027 г., като видно от протокол № 022-СГ-ИСИС/14.03.2023 г. мобилната система е преминала успешно периодичен контрол със срок на валидност една година.

Нарушението е безспорно установено от приложения снимков материал от техническото средство, като в случая скоростта е била ограничена до 50 км/ч, а същата е била превишена от водача с 37 км/ч. Мястото на нарушението е посочено ясно и точно, а именно на пътен участък в [населено място], [улица], посока [улица]към [улица]срещу № 200.

Правилно районният съд е изменил наказателното постановление, като е приел, че в случая нарушението е извършено в условията на повторност, но неправилно е приложил санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 182, ал. 4 ЗДвП.

Съгласно чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишаване от 31 до 40 km/h - с глоба 400 лв. Безспорно по делото се установява, че превишаването на скоростта е с 37 км/ч., което попада в хипотезата на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП, за което нарушение съгласно чл. 182, ал. 4 ЗДвП наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, тоест 800 лева. Единствено в случаите на повторно нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 6 и ал. 3, т. 6 ЗДвП, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца, какъвто не е настоящия случай.

Следователно наказанието на касатора следва да е единствено глоба в двоен размер, а именно 800 лева, а не и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца,

както е постановил районния съд.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че правилно наказателното постановление е изменено, като е прието, че нарушението е извършено в условията на повторност – в едногодишен срок от влизането в сила на 02.05.2023 г. на двата електронни фиша № 7191420 и № 7155468, а не в условията на системност, но неправилно е потвърдено наказанието лишаване от право да се управлява МПС за срок от 3 месеца, поради което същото следва да бъде отменено в тази част.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 Административен съд – София град , XVIII Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3338 от 15.07.2024 г. на Софийски районен съд по НАХД № 5908/2024 г., в частта с която с НП№ 23-4332-030881/15.12.2023 г. на началника на сектор ОПП – СДВР на С. С. С. на основание чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 4 ЗДвП е наложено наказание глоба в размер на 800 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП в условията на повторност, като отменя решението в останалата му част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.....